

Gianrico Carofiglio porta a BCNegra 'A ulls clucs' (62 / Plata). Ja competeix amb Camilleri a Itàlia i Alemanya.

ERNEST ALÓS
BARCELONA

–En dos llibres presentats a BCNegra, *Tannöd* i el seu *A ulls clucs*, hi ha casos d'abusos incestuosos amb mares còmplices. ¿Com es pot entendre?

–Els costa acceptar la idea que viuen amb un monstre. Simplement anul·len la realitat, per la por d'enfrontar-se amb una perspectiva encara pitjor. És freqüentíssim en els casos de violència familiar.

–¿A Itàlia hi ha la mateixa mobilització social que a Espanya contra la violència domèstica?

–Sí, s'estava reformant la llei per fer-la més eficaç, però després de la dissolució del Parlament... No en parlem, que és una vergonya.

–¿Segur?

–No, no, és una vergonya... ¿Em donarien la nacionalitat espanyola?

–Aquell espectacle del diputat menjant mortadela...

–Eugenio Scalfari els ha dedicat un article en què els qualifica de bufons menyspreables. No cal afegir-hi res més.

–Intimida entrevistar un fiscal que ha escrit un assaig sobre l'art d'interrogar. ¿Quin és el truc?

–El respecte a l'interlocutor. Molts pensen que un bon interrogador és un bon manipulador. No és veritat. És el que tracta l'interrogat com una persona i el comprèn.

–I a sobre és karateka. Les arts marcials estan molt presents en les seves obres.

–*L'estratègia és l'art de la paradoxa*, diu Sun Tzu a *L'art de la guerra*. Sovint, per obtenir un resultat, has de

Gianrico Carofiglio Novel·lista → 'A ULLS CLUCS'

«L'escriptor no ha d'anar donant lliçons»

FISCAL ANTIMÀFIA I ESCRIPTOR • BARI, 1961 • L'ADVOCAT GUIDO GUERRERI PROTAGONITZA LES SEVES NOVEL·LES

“

«Les arts marcials són una font molt rica de metàfores. Els meus llibres n'estan plens»

fer el contrari del que semblaria natural. Si algú t'empeny no l'has d'empenyar, sinó apartar-te'n. Fer el contrari que l'adversari, en general, funciona. Ho aplico a la feina: en les conclusions d'un judici no dic mai per què un imputat hauria de ser condemnat sinó, envaint el terreny del defensor, per què no pot ser declarat innocent. Les arts marcials són una font molt rica de metàfores. De fet, els llibres que he escrit n'es-

tan plens, les deixo en indrets insospitats.

–Se'l considera l'introduïdor del thriller legal a Itàlia. ¿O les seves són novel·les negres amb advocat, en comptes de policia o jutge?

–No són novel·les negres, perquè en aquestes la pregunta és: ¿qui ha comès un delicte? Els meus llibres, en canvi, plantegen si l'imputat serà condemnat o absolt. Aquest és el fo-

nament del thriller legal.

–Vaig llegir la novel·la fa dies i en aquest moment recordo personatges i diàlegs, però no com s'acaba la trama. Potser no resulta tan important.

–Perfecte, això és un magnífic compliment. Perquè per mi la trama és un instrument per captar el lector i parlar-li d'altres coses. De fet, vaig escriure *Testigo involuntario* com una novel·la de maduració. Però Corrado Augias la va elogiar com una gran novel·la negra legal. Va bé per a les vendes... Així que m'he tornat flexible en qüestió d'etiquetes.

–En algunes ressenyes diuen que el seu Guerreri és amoral, a diferència del moralista Montalbano de Camilleri. ¿Realment hi està d'acord?

–No és un personatge moralista, perquè no jutja els altres. Crec que els escriptors no han d'anar donant lliçons. Quan ensopego amb un llibre paternalista el llenço a la papera. Però Guerreri sí que és un personatge moral. En els moments crucials fa l'elecció justa, després de debatre's entre què és just i què no.

–Märkaris sosté que hi ha una novel·la negra mediterrània diferenciada. ¿Se'n sent part?

–Em sento més un autor anglosaxó. En la narrativa mediterrània hi ha una atenció a l'ambient que és positiva, però pot convertir-la en folklorica, amb personatges que són caricatures. M'agradaria trobar un punt mitjà amb la sequedat de l'escriptura nord-americana.

–¿Per què va renunciar a l'escorta el 1998? Havien intentat matar-lo amb un bazuca...

–Ja no hi havia tant perill. Les màfies de la Puglia són joves, creades durant la dècada dels 70 per imitació de la N'Draghetta. Els 80 i 90 van tenir plans de control del poder, d'atacar policies i magistrats, traficant amb vots... Però van ser derrotades. En vam arrestar centenars i no van fer un salt qualitatiu. ≡

dissabtes des de la platea

L'acidesa de Neil LaBute

Julio Manrique i el seu equip s'apunten un bon èxit amb 'La forma de les coses', de l'autor nord-americà

GONZALO
Pérez de Olaguer

Quina meravella de representació! L'Espai Lliure proposa l'estrena de *La forma de les coses* del nord-americà Neil LaBute (Detroit, 1963). Un autor emmarcat en el cine independent amb una destacada presència al festival de Sundance. Teatre i cine es compaginen en la singular obra del que molts ja veuen com el successor directe de David Mamet. *La forma de les coses* (*The shape of things*), estrenada a Londres el 2001, és una de les comèdies més bones i més incisives de LaBute. ¿Comèdia i tragicomèdia? Doncs sí, l'autor domina amb gran mestria els dos estadis. Al voltant de dues joves parelles, l'autor teixeix es-

cena a escena una història tan divertida com perversa, tan provocadora com seductora. Una història brillant, meta, que se centra en aspectes de la vida humana. Actual. O sigui, que ens toca a tots.

¿Saben una cosa? Feia goig l'altra nit veure les cares dels espectadors, el seu somriure a vegades transformat en un rictus de serietat. L'obra avança brillantment i cap al final es capgira de manera sorprenent, col·loca totes les peces al seu lloc i tenim la sensació que LaBute ha aconseguit fer una broma de grans dimensions.

Al llarg d'una hora i mitja l'autor aconsegueix amb subtilitat, humor i també corrosives pinzellades ensenyar-nos per què no ens hem de deixar influir mai per les lloances dels altres, que Evelyn (Cristina Genebat) practica aquí des del principi amb

l'apocai i innocent Adam (Marc Rodríguez) i que, com s'evidencia en escena, ens porten cap a situacions francament ridícules. Riuen i somriuen els espectadors, seduïts per l'obra. Com diu el director, Julio Manrique, els miralls poden arribar

Grandíssima
l'actuació de Cristina Genebat. De les que es recordaran

a ser terriblement dolorosos. Per poc que s'hi fixin la burla, la humiliació, l'engany sexual i el domini psicològic de l'altre manipulant les seves carencies més íntimes són sens dubte les armes més comunes exhibides pels personatges de *La forma de les coses*.

►► Marc Rodríguez i Mireia Aixalà.

Té gràcia l'autor al fer que els espais més habituals en què generalment s'entaulen aquests combats siguin *coffe shops*, restaurants d'elit, museus o apartaments, la majoria d'un gust pessim. Hi insisteixo: un text rodó, ple de llum, deliciós en molts aspectes, pròxim i crític a la vegada.

Un encert

Julio Manrique i el seu equip -Mireia Aixalà, Cristina Genebat i Xavi Ricarts...- s'apunten un bon èxit, superior a l'obtingut amb la seva direcció d'*Els boscos*, de David Mamet. Una advertència: ¿per què no s'identifiquen en el programa de mà el personatge i l'actor que l'interpreta? Grandíssima actuació de Genebat, de les que es recordaran. Com l'esnografia de Lluc Castells, a base d'instal·lacions. Un encert.

El Teatre Lliure programa aquests dies un cicle internacional del qual s'ha de destacar l'espectacle de Frank Castorf *Endstation Amerika* (avui i demà), basat en Tennessee Williams i el de Robert Lepage amb la seva companyia Ex Machina *The Andersen Project* (dies 14, 15 i 16). ≡